

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Det unge Blod

Citation: Brandes, Edvard: "Det unge Blod", i Brandes, Edvard: *Det unge Blod*, 1899, s. 277.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_06-shoot-idm140623152604112/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Det unge Blod

sig, saa kyssede han Taaresporene bort fra hendes søde Ansigt.

I den kommende Uge mødtes Andreas og Magda endnu nogle Gange. Men Andreas søgte ikke ivrigt Lejlighed til at træffe hende. Han var bange. Saa godt de havde havt det før, saa pinligt begyndte Forholdet at blive ham nu. Han frygtede dog, at Magda skulde betragte sig som forlovet. Og i hvert Fald, hvis Forældrene erfarede, hvordan de nu mødtes, vilde han saa omtrent være fangen. Det Kameratskab, som kunde vises Alverden, var nu forvandlet til en Stævnemøde-Forbindelse, der skulde og maatte skjules. Og Andreas vred sig under denne nye Frygt for Opdagelse. Han *vilde* ikke skælv for Kammerraad Holsø — det var dog for elendigt.

Det var derfor med Tilfredsstillelse, at han en Dag saa' Kammerraaden og Fruen komme paa Afskedsvisit: Forretninger kaldte ham til København, og han tog Kone og Datter med. Andreas vidste, at det havde kun kostet ham et Ord: saa havde Moderen bedt Magda blive hos sig Høsten til Ende og For-

ældrene indvilliget deri. Men han sagde ikke Ordet, netop fordi han udmærket begreb, at Forældrene ventede det — og den stakkels Magda med. Tværtimod, han undgik at blive ene med hende i de sidste Dage før Afrejsen, og kun da han var ovre paa Vorholm for at sige Farvel, hviskede han et: »Paa Gensyn i København.«

»Du lover at komme! Jeg venter dig!« var hendes sidste Ord.

Hun ogsaa, tænkte han ved sig selv.